

Lövith Egon És Lövith Berta

A kép Tlalpanban készült 1929. február 18-án. A fénykép hátára ez van írva: ?Szeretettel drága kis Edithkémnek megemlékezésül, Bertus és Egonka?. A hűgának, Editnek, azaz a nagynénimnek küldték ezt a képet. Valamelyik kirándulásunk alkalmából készült a kép, egy domboldalon vagyunk. Látszik, hogy apám fényképezte, a kalapja és a kabátja ott van anyám mellett. Az autó is ott lehetett a közelben. Anyukának cigaretta van a kezében. Úrinő volt az anyám, úgy is nézett ki: térdig érő gyönyörű szép szövetszoknyája volt, selyemharisnyával és magas sarkú cipővel. Mindenki tudta, hogy ő Senora Max. Rendszeresen jártunk ki a szabadba, vasárnap mindig munkaszünet volt, sőt volt, hogy szombaton is szünetünk volt. Emlékszem, volt egy Fordunk. Apám kéz alatt vette meg a régi Fordot. Az autógumik, ha jól tudom, nem is voltak felfújhatók, hanem tömör gumik voltak. Amikor mi hárman beültünk a kocsiba, úgy néztünk ki, mint a Stan és Bran [Pan] filmekben az emberek. Nagyon ügyesen karbantartotta az autót, még kellett azt kurblizni is. Olyan volt a szerkezete, hogy át kellett húzni a ponyvát rajta, meg tömör gumik voltak, amit nem is kellett felfújni. Amíg még jól érezte magát, fogott engem, és anyuval jártuk Mexikót. Körülbelül 70-80-100 kilométerre is elmentünk autóval. Azzal a Forddal cserkésztük be Mexikó nagy részét. Két kutyánk volt összesen ott, Mexikóban. Ennek nem emlékszem a nevére, de volt egy nagyobb kutyánk, annak Lobo volt a neve. Főleg az azték vidéket cserkésztük be. Apám meg akarta mutatni, hogy merre járt, mivel foglalkozott az órásság mellett, amíg várt minket. Az órásság után második szenvedélye volt apámnak az archeológia. Én egy különleges gyerek voltam, a fantáziám sokkal fejlettebb volt, mint a tudásom. A családi krónika szerint már kicsi koromban tudtam csinálni papírból mozgatható szamarat. Állandóan rajzolgattam, és mindenféle dolgot kitaláltam. Apám azt hitte, hogy normális gyerek vagyok, s ólomkatonákat meg repülőgépeket vett nekem, de engem nem érdekelt igazán, az ólomkatonáimat is előbb-utóbb meguntam. Volt kedvem játszani, de nem úgy, mint más gyerekek, hanem mindig azt, amit én kitaláltam. Volt fantáziám, gyertyaviaszból bűvárt csináltam. Az én bűvárom mindig jobban érdekelt, mint a repülőgép, ami repülni is tudott. Nem voltam olyan olvasott, de aztán apám hozott haza Jules Verne könyvet spanyolul. Apám spanyol könyveket vásárolt, de otthon azért magyarul beszéltünk. A spanyoloknál végeztem az elemi tanulmányokat, és a legjobb spanyol katolikus iskolában, a St. Louis de Palestrina nevűben végeztem öt gimnáziumnak megfelelő iskolát, de mindig csak a középkort tanultuk a történelemórán.